

Som alle de andre gange, hvor Emma og Noah var blevet suget ind i spillet, sad de nu igen ved et stort træ. Men denne gang blev de meget hurtigt jaget væk.

"Flyt jer!" sagde en grov stemme. "Hvis I ikke flytter jer, ender det jo med, at jeg kommer til at hugge i jer."

Både Emma og Noah kiggede op og kunne se en stor og stærk mand med en stor økse. De kom begge meget hurtigt på fødderne.

"Nå, så kunne I nok komme op at stå," sagde manden og udstødte en dyb latter. "I kan jo ikke sidde her. Alle træerne skal væk, så Asser Rig og hans slægt kan bygge et kapel til Knud Lavards ære og sørge for, at ingen glemmer ham. Gid krigene snart hører op." Manden så eftertænksom ud. "Vi har brug for fred og en stærk konge. Nu er der blevet kæmpet om magten i næsten 20 år. Forhåbentlig bliver Valdemar snart den nye konge." Den store stærke mand så pludselig lidt lille ud. "Og mens de kæmper på slagmarken, er vi nogle, som arbejder hårdt for at gøre bod for vores synder." Han kiggede rundt på de andre arbejdere. Nogle huggede træer, som han selv, andre var ved at flytte store sten og bygge vægge op. Den store mand så lidt tynget ud, så kiggede han op og fik øje på deres moderne tøj. Han løftede det ene store øjenbryn og udbrød: "Hvad er det for noget tøj, I har på?" Han så tænksom ud, så fortsatte han: "Det har jeg aldrig set før ..." Han lignede en, der lige var kommet i tanker om noget "... Eller jo, måske har jeg, én gang før..."

Emma hørte ikke rigtigt det sidste og afbrød ham:

"Er I ved at bygge Knud Lavards Kapel? Så det er klar, når han bliver helgenkåret?" spurgte hun nysgerrigt. "Er vi ved Haraldsted?" fortsatte hun.

Manden så lidt overrasket ud.

"Øh, ja," sagde han. "Men ingen ved endnu, om Knud bliver helgenkåret..."

Manden så lidt mistroisk ud.

Noah trak i Emma, og de begyndte hurtigt at gå langs en kilde, der førte dem hen mod en skov. Manden kiggede efter dem i et stykke tid, så gik han i gang med at fælde træet.

Da de var kommet et godt stykke væk, sagde Noah:

"Det her tøj," han kiggede ned ad sig selv, "det er altså et problem. Vi skiller os alt for meget ud."

Emma nikkede, hun havde tænkt det samme, men hun havde ingen ideer til, hvordan de skulle løse det. Nu vidste de jo, hvad straffen var for at stjæle, så det var bestemt ikke en mulighed at stjæle noget tøj.

Noah kiggede sig omkring, så fik han en idé.

"Måske er det ikke helt perfekt. Men det er bedre end ingenting."

Han tog noget mudder op fra bunden af kilden og smurte det ud over sin jakke. Han sørgede for, at især lynlåsene og det neonfarvede logo blev dækket. Hans hvide Nike-sko fik også en gang mudder.

Emma så skeptisk ud. Hun havde ikke lyst til at gøre sit tøj beskidt, men hun havde ikke en bedre idé, så til sidst overgav hun sig og smurte også mudder ud over sit tøj og sko.

Noah kiggede på Emma og grinede lidt. De lignede måske ikke ligefrem nogle fra 1100-tallet, men det var heller ikke længere helt så tydeligt, at de kom fra en helt anden tid.

I det samme kom en dreng på deres alder løbende. Da han så dem, råbte han begejstret:

“Der er sket endnu et mirakel. Halte-Per kan gå.”

Han løb videre hen mod mændene, der var ved at gøre klar til Knud Lavards Kapel.

“Kom!” sagde Emma.

Det var tydeligt, at hun var blevet nysgerrig, og hun begyndte at gå den vej, drengen var kommet fra. Stien langs kilden førte dem gennem den lille skov, og da de kom ud på den anden side, kunne de se en kirke. Ikke langt fra kirken var en masse mennesker forsamlet. Emma, der havde haft timeglasset i lommen, trak det op og kunne se, at der faktisk ikke var gået særlig meget af tiden. Hun blev lidt forundret, men lagde det hurtigt ned i lommen igen. Der var tid til at se, hvad det var, alle menneskene var så begejstret over. De snakkede og råbte. Nogle lå på knæ og bad, andre fortalte igen og igen, hvad de havde set. Emma skubbede sig ind i menneskemængden, og Noah fulgte tæt efter. Endelig var de helt inde, hvor de kunne se, hvad det hele handlede om. En ældre mand sad på knæ og nærmest græd af glæde, imens han sagde:

“Du, hellige Knud, har igen været os nådig. Jeg kom hertil med et dårligt ben, men efter at have drukket af din kilde, kan jeg nu igen gå.”

Manden rejste sig op og gik rask omkring. Noah kiggede skeptisk på ham og så på kilden. Det kunne jo ikke passe. Vand fra en kilde kunne jo ikke få nogen til at gå. Han kunne ikke lade være med at synes, at det var lidt komisk, og sagde halvhøjt til Emma:

“Han lyver jo.”

En kone, som stod tæt på dem, hørte, hvad Noah sagde. Hun kiggede forskrækket på ham og så vred ud.

“Sagde du, at Halte-Per lyver?” sagde hun højt. Så vendte hun sig mod de andre folk i gruppen. “Drengen her påstår, at Per lyver. At Knuds hellige kilde ikke har helbredt ham.”

Hun slog ud med armene og virkede meget forarget.

Manden, der nu kunne gå, kom helt over til Noah, og hans øjne lynede.

“Står du og påstår, at jeg lyver? Kalder du mig en løgner?” Manden blev mere og mere ophidset. “Du ved godt, hvad Gud gør ved folk, der lyver? Gør du ikke?”

Noah var blevet helt bleg. Han havde slet ikke tænkt over det, ordene var bare røget ud af hans mund. Han troede ikke på den slags mirakler, og ja, det var der jo ikke særlig mange i nutiden, der gjorde. Han begyndte at stamme for at forsvare sig. Heldigvis kom Emma ham til undsætning:

“Jeg beklager, min bror er ikke helt rask. Vi tror, at en dæmon er faret i ham. Han kan sige de

mest forfærdelige ting. Det er netop derfor, vi er her. Så han kan blive helbredt.”

Noah kiggede overrasket på Emma. Hvor fik hun det der fra? Emma smilede forsigtigt til ham og blinkede hurtigt med det ene øje og skubbede ham så hen mod kilden.

“Tag nu en tår, bror, vil du ikke nok?” fortsatte hun med at lyve.

Noah så helt forvirret ud. Men folkene rundt om dem gjorde plads, og både den halte mand og konen, der havde sladret, var faldet til ro igen. Noah tog en slurk af vandet fra kilden og overvejede, om han skulle spille, at han nu var helt frisk. Men han nåede ikke at tænke så længe, for Emma sagde højt:

“Kom bror, nu går vi, inden du får sagt mere grimt, og så håber vi, at det hellige vand virker, inden solen går ned. Ellers må vi komme igen i morgen.”

Hun tog et fast greb i Noahs arm, og de gik hurtigt tilbage mod skoven.

Da de var kommet helt ned til skoven, sagde Noah:

“Hvordan fandt du lige på alt det der?”

Han kiggede imponeret og taknemmeligt på Emma. Hun grinede lidt, så sagde hun:

“Imens du har været med din storesøster til ridning, har jeg gået til teater. Der lærer man at improvisere og finde på historier.” Hun trak vejret dybt. “Men jeg tror altså, at det er meget smart, at du lige tænker, før du taler, en anden gang. Vi er i middelalderen, der er nogle helt andre regler. For eksempel er det en stor synd at lyve, så det skal man nok ikke sådan lige beskyldte andre mennesker for at gøre.”

Noah rystede på hovedet. Nej, han kunne godt se det. Han var nødt til at tænke sig lidt mere om. Det var jo lige ved at være gået galt igen. Han havde allerede drengen ved Sorø Klosterkirke på samvittigheden. Det gik ikke, hvis flere kom til at bøde for hans dumheder.

Måske havde Emma ligefrem ret, måske var det bedre at blive ude af spillet, når de kom tilbage til nutiden. Så kunne han ikke dumme sig igen. Han skubbede dog hurtigt den tanke til side. Han kunne IKKE stoppe nu. Tangen lå stadig og nærmest brændte i hans lomme. Han måtte få den afleveret tilbage.

Emma trak timeglasset op af lommen. Der var ikke lang tid til, at sandet var løbet helt ned. De satte sig begge to op ad et træ. Det var nok bedst bare at blive her og tage den med ro. Efter lidt tid kunne de høre suset.

“Hov,” udbrød Noah. “Hvad gør vi, hvis læreren er der, når vi kommer tilbage...?”

Emma nåede ikke at svare. Det susede højt, og igen kom den der sugende fornemmelse. Om lidt ville de forhåbentlig sidde på madrassen i nutiden.

